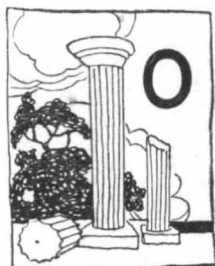

ΑΠΟ ΤΟΝ ΔΙΕΘΝΗ ΕΓΚΛΗΜΑΤΙΚΟ ΥΠΟΚΟΣΜΟ

ΟΙ ΑΣΤΥΝΟΔΟΙ ΕΧΘΡΟΙ ΤΩΝ ΚΑΚΟΠΟΙΩΝ

Ποιοί είναι οι καλύτεροι εχθροί των αστυνομικών. Ή περιφέρ μη «Λέσχη των Λαγωνικών». Πώς γυμνάζονται οι αστυνομικοί σκύλοι. Το περίφημο «μάθημα της επιθέσεως» και τ' άλλα γυμνάσια των λαγωνικών. Η ιστορία του περιφήμου "Αγύλου «Τσάμπιον». Ένα πτώμα σ' ένα ξαφρέλι! Πώς ανεκάλυψε τον δολοφόνο της Μάργκκαρετ Βέρνερ το λαγωνικό της αστυνομίας. Τό καταραμένο κουμπί του σμήνι. Η επιχειρήσις ενός ύποπτου λόρδου, κλπ. κλπ.

γωνικών».

Πριν όμως, ως μάς επιτραπή να σάς εξιστορήσουμε τον τρόπο με τον οποίο γίνονται ντετέκτιβ οι σκύλλοι. Αυτή η δουλειά χρειάζεται έπιμονη κι' ύπομονη. Οι σκύλλοι γυμνάζονται σ' ειδική Σχολή έξη μήνες. Έκει μαθαίνουν ν' ακολουθούν προσεχτικά τους αστυνομικούς, να μη γαυγίζουν, να έκτελούν κάθε διαταγή, να παρακολουθούν μόνι τον έναν έκκληματία και να του επιτίθενται όταν πρέπει να βοηθήσουν τους ντετέκτιβ.

Έπίσης γυμνάζονται να πηδούν ύψηλους φράχτες, ν' ανοίγουν άθροισμα μία πόρτα, να μη φοβούνται και να μη τρώνε ποτέ δ.τι κι' άν του προσφέρη ένας άγνωστος! Έπειτα έξασκουτά ακόμη στον τρόπο με τον όποιο μπορούν να καταβάλλουν έναν κακοποιό.

Τό τελευταίο αυτό «μάθημα» είναι τό δυσκολότερο, γιατί οι σκύλλοι πρέπει να διατηρούν δλη τη μαχητικότητα τους, χωρίς να θυμώνουν, ν' άποφεύγουν τις επιθέσεις του κακοποιού και να έξερουν να τον άφοπλίζουν! Η εκγύμνασις τους λοιπόν είναι κοπιαστική, γιατί οι σκύλλοι, παρά τη νοσημοσύνη τους παρασούρονται εύκολα από τό ένστικτό τους κι' εφαρμόζουν δικές τους μεθόδους, ή όπότες τους έκθέτουν σε κίνδυνο. Αυτό λοιπόν τό «μάθημα της επιθέσεως» γίνεται πάντα σ' άνοιχτό χώρο. Ένας αστυνομικός ντυμένος με γοντρές νοτιες, πού τον προφυλάνε από τσόντια των λαγωνικών, χρησιμοποιεί για κακοποιός και δάσκαλός τους συγχρόνως. Στά πρώτα μαθήματα, οι σκύλλοι έξαγριώνονται τόσο πολύ, ώστε προσπαθούν να τόν έξασχίσουν με τά δόντια τους. Έπειτα όμως σιγά σιγά συνηθίζουν και μαθαίνουν να τόν δαγκώνουν στά πιο εύπαθή μέρη του σώματος και να τόν παραλύουν τις δυνάμεις του από τους πόνους. Γι' αυτή τη δουλειά φυσικά χρησιμοποιούνται σκυλιά ειδικής ράσας. Τά καλύτερα όμως είναι τά «άιρλαντ-τερριέ», τά Γερμανικά «μπέργκερ», τά «ντόμπερμαν», καθώς και τά Βελγικά «γκρόνενταλ». Σ' αυτές τις ράσες άνήλθε τό σκυλιά της Σκότλαντ Γουάρντ, της Άστυνομίας του Παρισιού και του Βερολίνου.

Όλα τά αστυνομικά σκυλιά είναι άληθινά φαινόμενα νοσημοσύνης κι' έχουν μείνει άξέχαστα πολλά κατορθώματά τους. Όριστά παραδείγματα χάριν μία ήρωϊκή πράξι του περιφήμου Άγγλικού αστυνομικού λαγωνικού «Τσάμπιον», ή ό ποία τό έκανε ακόμη πιο διάσημο σ' όλες τις άστυνομίες της Εύρώπης. Τόν Αύγουστο του 1933 στην εργατική συνοικία του Λονδίνου βρέθηκε τό πτώμα μιας έξαιρετικής όμορφης γυναίκας. Ήταν πεταγμένο σ' ένα σιδερένιο βυτίό του νερού, μέσα σ' ένα γιατί. Οι εργατές πού τό ανεκάλυψαν τρομοκρατήματα έσπευ-

σαν να ειδοποιήσουν την άστυνομία και να δηλώσουν ότι ήταν πρόθυμοι να βοηθήσουν τους άστυνομικούς σ' ό,τι κι' άν ήθελαν. Η άνάκρισι ώστόσο άπέδειξε ότι αυτή ή όμορφη νέα είχε δηλητηριασθή μ' ένα δραστικό δηλητήριο την περασμένη νύχτα κι' είχε μεταφερθή ως εκείνη την οικοδομή μ' αυτοκίνητο. Έπίσης ανεκαλύφθη ότι αυτή ή γυναίκα, από τό ντύσιμό της κι' από τό περιποιημένο σώμα της, άνήκε στην καλή κοινωνική τάξι του Λονδίνου. Έκαναν λοιπόν την ύπόθεση ότι ό δολοφόνος της την είχε δηλητηριάσει για να της πάρη τά κομμάτια της και κατόπιν την είχε μεταφέρει ως την εργατική συνοικία για να παραπλανήση τους άστυνομικούς. Τό περιεργό όμως ήταν ότι τό πτώμα δέν έφερε κανένα ίχνος πάλης. Κι' αυτό βέβαια άπέδεικνε ότι τό θύμα έν γνώριζε τον δολοφόνο και τόν είχε ακολουθήσει μ' έμπιστοσύνη.

Ένας άστυνομικός ώστόσο, καθώς έρευνοούσε την είσοδο της οικοδομής, ανεκάλυψε έξαφνικά ένα κουμπί του σιδιρκ. Αυτό τό κουμπί είχε μία έλαφορά μυρδιά πούρου, πράγμα πού φανέρωνε ότι ό δολοφόνος ήταν τόσο μανιώδης καπιτιστής, ώστε τά ρούχα του είχαν ποτισθή από τόν καπνό! Αυτό ήταν τό μόνο ίχνος πού ανεκάλυψαν. Μά ήταν άρκετό για να κινή τους άστυνομικούς ν' άναζητήσουν τόν δολοφόνο μεταξύ του κόσμου των νυχτερινών γλεντιέζέδων και των άριστοκατών. Όλες όμως ή έρευνητικές τους πηγάουν χαμένες. Καμιά όμορφη γυναίκα της άριστοκρατίας δέν είχε έξαφανισθή κι' όσο για τόν μανιώδη καπιτιστή, δέν μπορούσαν να έξακριώσουν ποιος ήταν, γιατί, «πλούσιστα, όλοι οι Άγγλοι καπινίβιοι ύπερβολικά. Άπογορευμένοι λοιπόν ύστερα από δέκα ήμερών άκαρπες προσπάθειες, άποφάσισαν, να καταφύγουν στην έξυμνάδα των λαγωνικών. Πήραν τότε τό καλύτερο από όλα, τόν «Τσάμπιον», τόν έδωσαν να μυρίση τά φορέματα της άγνωστης νέας κι' ύστερα τόν έβαλαν να μυρίσει και τό κομμένο κουμπί.

Κατόπιν ένας από τους άστυνομικούς νύθηκε άσφονα και ντυμένος από τόν «Τσάμπιον» άρχισε να νυοίξη σ' όλα τ' άριστοκρατικά κέντρα. Αυτή ή περιουσία κοίτησε τρεις μέρες. Ο άστυνομικός πήγε στις κούρσες, στά θέατρα, στα έξοχια κέντρα, στα κοσμικά ζαχαροπλαστεία, παντού ήάλε τόσο έβασε τόν «Τσάμπιον» νυοίξη τό πίνινο κουμπί του σιδιρκ και τόν άβηνε έξερέβειο να τριγυρνά ή που ήθελε. Την τελευταία νύχτα της τριετίας άρα, βρισκόταν σ' ένα «Γουάλκερ», τό πιο άριστοκρατικό μωδιόκι-χάλ τό Πικαντίλλου. Ο άστυνομικός στενοχωρημένος πού άγωνιζόταν μέσα σ' αυτό τόν κομφιοτυμένο κόσμο ν' άνακαλύψη μάταια τόν δολοφόνο, έπινε ούισκυ και κάπνισε σάν μαυρός!

Σέ μία στιγμή ή «Τσάμπιον» άρχισε να μυρίζεται την άτμόσφαιρα κι' έπειτα να προχωρή άδίστακτα προς ένα τραπέζι, στό όποιο καθόταν ένα ζευγάρι. Ο κύριος ήταν ός τριάντα χρόνων, ύπερβολικά συμπληθικός και κάπνιζε άδιάστακα πούρα της «Αθάνας». Η φίλη του ήταν μία πλούσια κι' όμορφη γυναίκα, στολισμένη με κομμάτια μεγάλης αξίας. Ο «Τσάμπιον», όταν έφτασε κοντά στον κύριο, σηκώθηκε στά δύο του πόδια, άρχισε να μυρίζει τά ρούχα του και έξαφνικά έβγαλε ένα γαυγισμα χάρας. Ο συνοδός της όμορφης κυρίας γέλασε από τις έκδηλώσεις του θαυμασμού του άγνωστου σκύλλου και έκανε να τόν χαϊδέψη. Μά ή «Τσάμπιον» τόν άρπαξε από τό μανίκι και δέν έννοουσε να τόν άφήση. Ο άστυνομικός περιέργως πλησίασε κι' αυτός στο τραπέζι, δήλωσε την ταυτότητα του και παρακάλεσε τόν κομψό κύριο να τόν ακολουθήσει στό τμήμα.

Ένας άστυνομικός, ντυμένος με χοντρές γοντρές, γυμνάζει ένα λαγωνικό της άστυνομίας

Έκείνος άνήθηκε :

—Έίμαι, τού είπε, ό λόρδος Κέλεϋ. Σας άπαγορεύω ν' άστει-
εύσετε μαζί μου Ιηγαινίτε!

Μά ό άστynomικός, πού είχε έμπιστοσύνη στην δοφρησι τού
«Τσάμπιον», άναγκάσθηκε νά τού άπανήση ότι έπρεπε όπωσ-
δήποτε νά τόν άκολουθήση στό τμήμα, άν ήθελε ν' άποφύγη τόν
σκάνδαλο. Ο λόρδος Κέλεϋ, μη μπορώντας νά κάνει διαφορε-
τικά, ζήτησε συγγνωμην από τή φιλή του και νευριασμένος ά-
κολούθησε τόν άστynomικό.

Στό τμήμα ό λόρδος Κέλεϋ ύπεβλήθη σέ μία λεπτομερή ά-
νάκρισι. Μα ήταν τόσο έξυπνος και τόσο ψυχραιμος, ώστε οι ά-
στynomικοί άρχισαν ν' άμφισβάλουν γιά τή νοημοσύνη τού
«Τσάμπιον». Φοβόντουσαν, μάλιστα μήπως είχαν κάνει καμμία
άνεπιανόρθωτη γκάφα, πού'να τους στοιχίζε τή θέσι τους. Έ-
κεινη τή στιγμή όμως ένας άστynomικός παρακάλεσε τόν λόρ-
δο Κέλεϋ νά βγάλη τόν σασκακι του σμοκιν του γιά νά τόν έξε-
τάσουν μ' ένα φακό. Εκείνος δέν έφερε καμμία αντίρρησι. Τότε
οι άστynomικοί είδαν ότι τόν ένα από τά κομπια του διέφερε
άπό τ' άλλα. Το περιεμ,ο δέν ήταν ότι τά ύπόλοιπα κομπια έ-
μοιαζαν καταπληκτικά μ' έκεινο πού είχε βρεθί στην είσοδο
τής οίκοδομής, στη λαϊκή συνoικια. Σε μία μυστική έπίσην τά-
πη τού σμόκιν τού λόρδου Κέλεϋ άνακάλυψαν μερικά σκονάκια
δραστικού δηλητηρίου

Οι άστynomικοί έβγαλαν μία κραυγή θριάμβου. «Ολα τα
στοιχεία ήταν εις βάρος τού Κέλεϋ. Δέν ύπρχε άμφισβoλια ότι
αυτός ήταν ό δολοφόνος τής όμορφης νέας. Άφησαν λοιπόν
κατά μέρος τήν ευγένεια, ύπέβαλαν τόν έγκληματικό λόρδο σε
μία καινούργια άνακρισι, πιο μαρτυρική, και τόν άνάγκασαν
νά όμολογήση τόν έγκλημά του. Πράγματι, αυτός ήταν ό δολο-
φόνος. Είχε δηλητηριάσει τή φιλή του Μάργκκαρετ Βέρνερ γιά
νά τής κλέψη τά κοσμήματα της και καιόπην τήν είχε πεταξει
σ' έκεινο τό σιδερένιο βαρέλι τής οίκοδομής. Καθώς όμως τήν
μετέφερε εκεί πέρα τού έπεσε, χωρίς νά τό καταλάβη, ένα κου-
μπι τού σμόκιν του κι' αυτό ήταν άφορμή νά προδοθή. Όσο
γιά τήν άτυχη Μάργκκαρετ, ήταν μία μακρυνή συγγενής τού
λόρδου, ή όποια είχε έρθει από τις Ίνδιες γιά νά μείνη λίγο
καιρό στό Λονδίνο. Κι' ό Κέλεϋ, γιά νά έπισχύση τά οίκονο-
μικά του πού δέν πήγαιναν και τόσο περίφημα, έκρινε καλά να
τήν σκοτώση.

Κανείς φυσικά δέν τόν είχε ύποπτευθί. «Ολοι είχαν νομίζει
ότι ή όμορφη Μάργκκαρετ είχε γυρίσει πάλι στη Βομβάη. Εύ-
τυχώς όμως, χωρίς στη νοημοσύνη τού «Τσάμπιον», ό λόρδος
Κέλεϋ συνελήφθη, γιατί καθώς έξακριβώθηκε έτοιμαζόταν να
δολοφονήση και τή νέα πλοιασι φιλή του, με τήν όποια βρισκό-
ταν στό κοσμικό κέντρον, όταν συνελήφθη. Είχε συνηθίσει βλέ-
πετε από τήν πρώτη έπιτυχια του κι' είχε ξεθαρευτή, βλέπον-
τας ότι οι άστynomικοί δέν τόν είχαν άνακαλύψει.

Άπ' αύτή λοιπόν τήν Ιστορία πού σας άναφέραμε, μπορείτε
νά καταλάβετε πόσο χρήσιμα είναι τά λαγωνακά στις άστynomίες
όλο του κόσμου. Είναι τό δεξι χέρι τών άστynomικών και τούς
βοηθούν τόσο πολύ, ώστε με τό δικηο τους οι κακοποιοι τά θε-
ωρούν ως τούς πιο θανάσιμους έχθρούς τους.

ΑΝΤΡΕ ΣΑΡΠΑΝΤΙΕ

ΕΝΣΤΑΝΤΕΝ

ΕΥΘΥΜΕΣ ΚΟΥΒΕΝΤΕΣ

Η χαρτορρίχτρα, στόν άπλοϊκό πελάτη της :
—Φίλε μου, ζς τά σαράντα σου χρόνια θά τραθήξης μία
φτώχεια άπ' τις σπάνιες!
—Κι' ύστερα : διακόπτει μ' έλπίδα εκείνος.
—Έ, ύστερα... θλ τήν έχης συνηθίσει πειά!

ΤΑ ΠΑΡΑΞΕΝΑ

ΤΟ ΘΑΥΜΑΤΟΥΡΓΟ ΠΡΟΣΚΕΦΑΛΟ

Οι Ίνδοι, όταν άρρωσταίνου από βρογχίτιδα ή από σχετικά
κρωλογήματα τών πνευμόνων, κοιμούνται σε προσέφαλο χει-
μμένο με φύλλα πεύκων. Πολλοι Εύρωπαίοι, οι όποιοι δοκιμα-
σαν τό πρωτότυπο αυτό θεραπευτικό μέσον, τό βρήκαν άνακου-
φιστικώτατο!

ΕΚΛΕΚΤΕΣ ΜΕΤΑΦΡΑΣΕΙΣ

ΟΙ ΞΕΝΟΙ ΠΟΙΗΤΑΙ

ΝΕΡΟΛΟΥΛΟΥΔΟ

(Τού ΕΡ. ΊΒΕΝ)

Γιά ίδες, άγάπη μου, τί σοφερα!
Τό άνθος με τά λευκά φτερά,
Τού Άπριλή όνειράτα τό πλάνευαν
Πάνω στής λίμνης τά νερά.

Στά στήθη κάρφωσέ το, άγάπη μου,
Έκει είν' ό τόπος πού τού πρέπει :
Σ' ένα νερό βαθύ κι' ασάλευτο
Τά φύλλα του ν' άπλώνουν σκέπη.

Φυλάζου άπ' τά νερά τ' ασάλευτα
Κι' άπ' τή λαχτάρα τήν κρυφή.
Κάνει ή Νεραϊδα πώς κοιμήθηκε
Και παίζουν τ' άνθη στην κορφή.

Λίμνης νερά τά στήθη του—άβυσσος
Σ' όποιον μ' όνειράτα πλάνεαται,
Παίζουν λευκά τά νερολούλουδα,
Ύάνει ή Νεραϊδα πώς κοιμάται.

ΣΤΕΡΝΕΣ ΠΑΡΑΓΓΕΛΙΕΣ

(Τού ΜΑΙΤΕΡΛΙΚ)

Κι' άν κάποι' έρθει, τί να πώ
Στό πρωτο ρώτημα του ;
—Γιές του, πώς καρτερώντας τον
Έγινα τού θανάτου!

Κι' άν βελι νά σε ξαναϊδθ,
Και με ρωτήσει που είσαι ;
—Δόσσοι τό δαχτυλίδι μου,
Κι' άφωνα χείλη κλεισε!

Κι' άν με ρωτά πώς έμεινε
Ιό σπιτι ρημαγμένο ;
—Δεξε τήν πορτα ορθάνοιχτη,
Τό λύχνιο άποσθημένο!

Κι' άν ίσως γιά τήν ύστερη
Ιήν ώρα με ρωτήσει ;
—Γιές του πως ήμου γελαστή,
Ίρέμοντις μη σκαρδίσει!

Η ΧΗΝΑ Η ΠΟΥΠΟΥΛΟΦΤΕΡΗ

(Τού ΕΡ. ΊΒΕΝ)

Η χήνα ή πουπουλόφτερη, στις χώρες τού βορρηά,
Διαλέγει μία άποθαλασση κι' ύποκρυφη νησιά,
Μισά τά πουπουλοφτερα άπ' τά στήθη της, α
Και τή φωλή της χιζοντας, ζεσια, απαλα, τή στρώνει...

Άλλεμονο! έρχεται ό φαρμα στην έρημη άκρογιαλιά,
Κι' επιάνει το καμάκι του, και παίρνει τή φωλή,
Μ' άπ' τήν ανθρωπινη άπνοια ή άγάπη πιο μεγάλη
Τής χήνας—άλλα πούπουλα μαδά και στρώνει πάλι.
Κι' άν τής τ' αρπάξη αχόριαγο τό χέρι του φαρμά,
Τά μαδημένα στήθη της μαδά τριτη φορά...

Μ' άν εύρη και τήν ύστερη φωλή της χαλασμένη,
Με στήθη αϊροσταλαχτα, μία νύχια ανταριασμένη
Τού Άπριλομάη—ανοιγοντας τά δυο φτερά πλατιά—
Σ' άλλο άκρογιαλί ήλιόφωτο πετά προς τή νοτιά.

ΣΟΝΝΕΤΟ

(ΤΗΣ ΕΛΙΣΑΒΕΤ ΜΠΡΑΟΥΝΙΚ)

Ω, Μεγαλόδαρε, έφερες σ' έμένα
Τήν καρδιά σου, όπως έφεραν στην θύρα
Ίων άρχαίων ναών άφιερωμένα
Χρυσάφι άγνο, κι' ανούετη πορφύρα

Κι' άν δέν τ' αξίζω, δτι από σένα πήρα,
Κι' αν τί νά δωσω γιά τά χαρισμένα
Δέν έχω, τάχα μ' έπλάσεν ή μαρμα
Μία αναισθητή ;—όχι, μά φτωχιά γιά σένα.

Τό έξέρι ε Θεός : Άπ' τών δακρύων τή βρύσι
Ιής ζωής μου κάθε θωριά έχει σθήσει
Λλωμό και ξεθωρο πανί άπομένει,

Κι' ούτε ποτέ τής πρέπει προσκεφάλι
Νά γίνη, γιά νά γειρης τό κεφάλι.
Φύγε!—άψησέ τήν ποδοπατημένη.